

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce **Nieten Internationale Spedition, k.s.**, IČ 64360172, se sídlem Chrastavice, U Nietenu 65, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem Domažlice, nám. Míru 143, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 25.11.2011, č.j. 8294-2/2011-160100-21,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň (dále jen „žalovaný“) ze dne 25.11.2011, č.j. 8294-2/2011-160100-21 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Domažlice (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 31.8.2011, č.j. 2042-31/2011-166400-021 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo pod výrokem I. rozhodnuto, že žalobce „v postavení nepřímého zástupce uvedl celkem v devíti případech v jednotlivých správních dokladech, kterými bylo propuštěno zboží do režimu volný oběh, přijatých Celním úřadem Praha D8 dne

8.1.2008 pod evidenčním číslem 08CZ1765001020288-3 (v položce č. 1 a 5), dne 15.1.2008 pod evidenčním číslem 08CZ1765001020609-7 (v položce č. 1 a 2), dne 6.2.2008 pod evidenčním číslem 08CZ1765001021503-0 (v položce č. 1), dne 29.2.2008 pod evidenčním číslem 08CZ1765001022419-1 (v položce č. 2), dne 20.3.2008 pod evidenčním číslem 08CZ1765001023179-0 (v položce č. 2 a 3), dne 31.3.2008 pod evidenčním číslem 08CZ1765001023619-8 (v položce č. 2), dne 21.4.2008 pod evidenčním číslem 08CZ1765001024300-9 (v položce č. 1), dne 22.5.2008 pod evidenčním číslem 08CZ1765001025253-1 (v položce č. 1 a 3) a dne 10.6.2008 pod evidenčním číslem 08CZ1765001025820-7 (v položce č. 1 a 3) nesprávné údaje v kolonce 33 zmíněných celních prohlášení v uvedených položkách (když deklarovala nesprávný zbožíový kód skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého celního režimu volný oběh na základě nesprávného údaje. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 62 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „CK“), a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“. Pod výrokem II. bylo uvedeno, že žalobce „v postavení nepřímého zástupce uvedl celkem ve třech případech v jednotných správních dokladech, kterými bylo propuštěno zboží do režimu volný oběh, přijatými Celním úřadem Praha Ruzyně dne 20.7.2009 pod evidenčním číslem 09CZ1944001070089-8 a Celním úřadem Praha D8 dne 4.9.2009 pod evidenčním číslem 09CZ1765001016273-5 a dne 23.12.2009 pod evidenčním číslem 09CZ1765001019312-9 v položce č. 1 nesprávné údaje v kolonce 33 zmíněných celních prohlášení (když deklaroval nesprávný zbožíový kód skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého celního režimu volný oběh na základě nesprávného údaje. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 62 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“. Ve výroku III. bylo uvedeno, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg – Waltershof dne 25.10.2010 pod ev. č. 10DE485121880220M2 nesprávné údaje v kolonce 31 zmíněného prohlášení (když deklarovala nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnila tak povinnost vyplývající z článku 59 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“. Ve výroku IV. bylo uvedeno, že žalobce „v postavení nepřímého zástupce uvedl v jednotném správním dokladu, kterým bylo propuštěno zboží do režimu volný oběh, přijatým Celním úřadem Praha D8 dne 23.6.2008 pod evidenčním číslem 08CZ1765001026394-8 v položce č. 2 a 3 nesprávný údaj v kolonce 33 zmíněného celního prohlášení (když deklarovala nesprávný zbožíový kód skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého celního režimu volný oběh na základě nesprávného údaje. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 62 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí bylo dále uvedeno, že „za shora, v bodech I. až IV. uvedené celní delikty, se žalobci dle § 299 odst. 1 písm. a) a odst. 2 celního zákona s přihlédnutím k § 299 odst. 4 celního zákona, ukládá sankce pokuty ve výši 10.000 Kč“.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil dvěma žalobními body.

V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgány při posuzování odpovědnosti za údajné porušení právních předpisů aplikovaly hmotně právní ustanovení celního zákona ve znění účinném do 30.6.2011 a shledaly, že se žalobce dopustil celních deliktů podle § 298 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném do 30.6.2011 porušením zájmu společnosti způsobem uvedeným v ustanovení § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona účinného do 30.6.2011 a uložily mu za to sankci pokuty podle § 299 odst. 1 písm. a) a odst. 2 a 4 celního zákona účinného do 30.6.2011, ač napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 31.8.2011, kdy již celní delikty a sankce za ně neexistovaly, neboť s účinností od 1.7.2011 došlo k zásadní změně hlavy čtrnácté celního zákona, kdy § 293 ani jiné ustanovení celního zákona neobsahuje žádné skutkové podstaty porušení celních předpisů a § 298 ani jiné ustanovení celního zákona neobsahuje žádné ustanovení o celních deliktech. Obdobné pak platí také o sankcích za celní delikty, neboť podle právní úpravy platné a účinné od 1.7.2011 neexistují ani sankce za celní delikty. Žalovaný sice shledal důvodnou odvolací námitku žalobce ohledně nepřipadného užití přechodného ustanovení čl. II bod 2. zákona č. 104/2011 Sb., které se vztahuje toliko k procesu a nelze na něm napadené rozhodnutí legálně postavit, nicméně setrval na názorech prvoinstančního orgánu stran hmotně právního posouzení věci s odkazem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, kdy výhradně o toto ustanovení opírá napadené rozhodnutí, jímž byl žalobce shledán odpovědným za celní delikty podle v době rozhodování již zrušené zákonné úpravy, a byla mu podle takto zrušené zákonné úpravy uložena sankce. Tento postup považuje žalobce za nezákonný a v důsledku toho jsou nezákonná také prvoinstanční i napadené rozhodnutí. Žalobce konstatoval, že namítá nepřipadnost použití ustanovení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod jako jediného právního podkladu k odůvodnění trestání za celní delikty podle zákonné úpravy, která byla v době vydání rozhodnutí o uznání odpovědnosti za celní delikty a uložení trestu za ně, natož pak v době nabytí právní moci takového rozhodnutí, již zrušena. Účelem tohoto ustanovení Listiny základních práv a svobod je ochrana práv a svobod. Rozhodně tedy nejde o ustanovení legalizující omezování základních práv a svobod (ať již osob fyzických nebo právnických) formou zásahů státní moci spočívajících v trestání. Státní moc lze i v oblasti správního trestání uplatňovat jen v případech, v mezích a způsobem, který stanoví zákon (viz čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích (viz čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). S argumentací žalovaného nelze souhlasit a ve vztahu k ní je nutno poukázat nejen na shora uvedené, ale také na ustanovení čl. 39 Listiny základních práv a svobod. Celní zákon po změně provedené s účinností od 1.7.2011 doznal zásadní změny v oblasti správního trestání, přičemž zcela nově vymezené skutkové podstaty správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob (§ 294) nelze aplikovat zpětně na skutky, které se odehrály před účinností této nové právní úpravy. Celní zákon ani změnový zákon č. 104/2011 Sb. totiž neobsahují žádné trvalé či alespoň přechodné ustanovení hmotně právní povahy, které by takový postup umožňovalo a nic podobného neumožňuje ani obecná právní úprava zakotvená ve správním řádu. Pokud správní orgány odvíjejí své úvahy od právních úprav trestního práva

nebo přestupkového práva, trestní zákoník i zákon o přestupcích, na rozdíl od celního zákona a správního řádu, obsahují příslušná zákonná ustanovení upravující použití právní úpravy platné a účinné v době, kdy se skutek stal. Podstatná je vdaném ohledu skutečnost, kterou žalobce uplatňoval již v rámci odvolacích námitek, tedy že nová právní úprava platná a účinná v době vydání napadeného rozhodnutí celní delikty ani sankce za celní delikty nezná a formulace nově zavedených správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob, respektive skutkových podstat těchto správních deliktů, je od dřívějších celních deliktů a formulace původních skutkových podstat celních deliktů odlišná. Žádný zákon přitom neobsahuje ustanovení umožňující nadále, tedy i po 30.6.2011, trestat za celní delikty, které zde byly do 30.6.2011. Pokud měl zákonodárce v rámci prováděné změny právní úpravy v úmyslu něco jiného, měl to v zákoně explicitně vyjádřit, což neučinil. Toto nelze dávat k tíži osobám stojícím vně správy a i jen v pochybnostech nutno vždy právo vykládat a aplikovat ve prospěch osob stojících vně správy.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že zásadně odmítá názor žalovaného ohledně totožnosti skutkových podstat celního deliktu podle ustanovení § 298 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona ve znění platném a účinném do 30. 6. 2011 se správním deliktem dle ustanovení § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona, ve znění platném a účinném od 1.7.2011, jímž odůvodňuje správnost svého i prvoinstančního rozhodnutí. Jestliže se podle původní právní úpravy celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti tím způsobem, že porušila celní předpisy když způsobila, že jí bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů, a podle nové právní úpravy se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že poskytne celnímu orgánu nesprávný údaj nebo doklad důležitý pro jeho rozhodnutí nebo pro jiné použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví, rozhodně již na první pohled nejde o shodné skutkové podstaty. Názor žalovaného je evidentně nesprávný a rozhodnutí správních orgánů obou instancí na něm založená jsou nezákonná. Žalobce zde přiměřeně odkazuje např. na rozsudek Městského soudu v Praze z 10.6.2003, č.j. 28Ca 151/2002-34, publikovaný jako rozhodnutí č. 91 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ročník 2, číslo 2/2004, jehož právní věta zní „*Správní orgán musí při trestání správních deliktů respektovat princip uvedený v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Vyvození odpovědnosti a uložení postihu je proto nutno posoudit podle právní úpravy účinné v době, kdy k jednání došlo, není-li úprava účinná v době rozhodnutí pro delikventa příznivější. Pokud však pozdější právní úprava původní skutkovou podstatu předmětného deliktu vůbec nepřevzala, zanikla trestnost jednání a k vyvození odpovědnosti a uložení sankce již nemůže dojít*“. Citace právní věty je použita ze Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, publikované na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. Žalobce na závěr žaloby uvedl, že v logické návaznosti na namítanou nezákonnost rozhodnutí celních orgánů v rovině odpovědnosti za celní delikty po 30.6.2011, namítá jejich nezákonnost také v rovině ukládání sankcí za celní delikty po 30.6.2011, včetně ukládání povinnosti k náhradě nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že v rámci napadeného rozhodnutí se zabýval v první řadě interpretací a aplikací čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť zodpovězení otázky relevantní aplikace tohoto ustanovení považoval za zásadní pro své další úvahy. Jak uvádí ustanovení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, *„trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější“*. Uvedený princip je jedním ze stěžejních principů trestního práva, implikující zákaz retroaktivity právních norem trestního práva hmotného. Retroaktivitu lze užit v této oblasti pouze v situaci, je-li pozdější, retroaktivně aplikovatelná právní úprava, pro pachatele deliktu příznivější. A contrario, není-li pozdější právní úprava pro pachatele příznivější, použije se zásadně právní úprava účinná v době, kdy byl čin spáchán, tedy také tehdy, je-li pozdější právní úprava v otázce viny a trestu shodná s právní úpravou rozhodnou. Uvedený princip úzce souvisí s dalšími základními zásadami trestního práva, tedy zásadami, podle kterých není viny ani trestu bez zákona. Smyslem uvedených zásad je především garance právní jistoty adresátů právních norem, kdy zákonné podmínky viny pachatele a podmínky, jakož i kritéria trestního postihu musí být zákonodárcem stanoveny před tím, než došlo ke spáchání činu takto kriminalizovaného. Výjimka ze zákazu retroaktivity však současně umožňuje reflektovat při trestním postihu změny legislativy, které jsou často vyústěním změn v materiálních pramenech práva spočívajících ve společenských poměrech, kdy určité jednání dříve kriminalizované pozbylo, ať již částečně či zcela, typové společenské nebezpečnosti. Problematikou působnosti základních práv a svobod zahrnutých v ústavním pořádku České republiky se zabýval Ústavní soud již na samém počátku své existence, přičemž v rámci rozhodnutí pléna Ústavního soudu č. Pl. ÚS 15/93 připustil ochranu základních práv a svobod jak ve vztahu k fyzickým osobám, tak ve vztahu k osobám právnickým, kdy uvedl, že: *„z prohlášení bývalé České a Slovenské Federativní Republiky při ratifikaci Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které uznává pravomoc Evropské komise pro lidská práva přijímat stížnosti osob, nevládních organizací nebo skupin osob považujících se za poškozené v důsledku porušení práv přiznaných Úmluvou (srov. sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.), lze dovodit ochotu státu poskytovat ochranu i právnickým osobám, pokud jde o základní práva a svobody. V tomto směru se lze dovolat i ustanovení § 72 odst. 1 zák. č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, z něhož plyne, že ústavní stížnost jsou oprávněny podat fyzická nebo právnická osoba, jestliže tvrdí, že zásahem orgánu veřejné moci bylo porušeno její základní právo nebo svoboda zaručené ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy“*. Uvedený právní názor se v další rozhodovací praxi Ústavního soudu upřesnil v tom směru, že základní lidská práva a svobody náleží právnickým osobám potud, pokud mohou být vzhledem k charakteru konkrétních práv jejich porušením právnické osoby dotčeny. Uvedený právní názor převzaly a standardně judikují také obecné soudy. Například Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27.10.2004, čj. 6 A 126/2002-27 uvedl, že *„Ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty“*. Nutno podotknout, že v dané věci rozhodoval Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti právnické osoby, přičemž ve smyslu uvedeného nade vší pochybnost připustil, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod na právnické osoby dopadá. Ve vztahu k posledně citovanému rozsudku je pak namístě poukázat na nedůvodnost jedné z žalobních námitek týkající se údajné absence ustanovení umožňujících aplikaci hmotného práva účinného v době spáchání

správního deliktu v oblasti celní, které ostatně svědčí také právní věta rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10.6.2003, čj. 28 Ca 151/2002-34, citovaná žalobcem. Žalovaný dále uvedl, že celní zákon v rozhodném znění upravoval tzv. celní delikty v hlavě čtrnácté. Dle ustanovení § 298 odst. 1 celního zákona v rozhodném znění se celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 téhož předpisu. Ustanovení § 293 celního zákona v rozhodném znění pak obsahuje konkrétní skutkové podstaty jednotlivých celních deliktů bez ohledu na subjekt deliktu, tedy skutkové podstaty jak celních deliktů právnických osob, resp. fyzických osob podnikajících, tak celních přestupků fyzických osob. Taková koncepce byla poměrně nestandardní, přičemž jedním z účelů zákona č. 104/2011 Sb., kterým byl celní zákon v rozhodném znění, včetně jeho hlavy čtrnácté, novelizován, bylo odstranění této nestandardní koncepce a její nahrazení koncepcí společnou jiným právním předpisům správního práva hmotného, a to zejména s ohledem na Zásady právní úpravy přestupků a jiných správních deliktů v zákonech upravujících výkon veřejné správy, které jsou součástí koncepce reformy správního trestání schválené Usnesením vlády ČR č. 162 ze dne 20.2.2002. V rámci provedené novely došlo ke změně hlavy čtrnácté celního zákona, kdy protiprávní jednání dosud označovaná jako celní delikty či celní přestupky jsou nadále označována pojmy správní delikt či přestupek. Současně došlo ke standardizaci právní úpravy správních deliktů spojené se změnami v paragrafovém znění. Z pohledu projednávané věci je podstatné, že celní zákon s účinností od 1.7.2011 nadále pamatuje na případy porušení celních předpisů a upravuje skutkové podstaty jednotlivých správních deliktů. Skutečnost, že nadále se správní delikty v oblasti celní neoznačují jako celní delikty, resp. celní přestupky, má význam toliko technický, nikoli právní. Pojem správní delikt není legálně definován, přičemž samotné označení správní delikt není, například na rozdíl od přestupků, jeho pojmovým znakem. Správním deliktem obecně je každé protiprávní jednání, které není přestupkem nebo trestným činem, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, za které ukládá správní orgán trest stanovený normou správního práva. Nauka užívá pojmu správní delikt jako pojmu souborného, zahrnujícího jednotlivé druhy správních deliktů, které se v platné právní úpravě správního práva hmotného vyskytují. Užíval-li celní zákon v rozhodném znění pojmu celní delikt, bylo toto označení dáno specifickou oblastí, které protiprávní jednání dotýkalo, tedy oblastí celních předpisů, avšak ve smyslu uvedeného se stále jednalo o správní delikt. Pokud účinná právní úprava pojem celní delikt jako nestandardní opustila, nelze ve vztahu k takové změně tedy dovozovat, že celní delikty s účinností od 1.7.2011 neexistují. V daném případě prvoinstanční orgán uznal žalobce ve všech projednaných případech odpovědným ze spáchání celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona v rozhodném znění ve spojení s ustanovením § 293 odst. 1 písm. d) téhož právního předpisu. Dle ustanovení § 298 odst. 1 celního zákona v rozhodném znění se celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 téhož předpisu. Dle ustanovení § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona v rozhodném znění poruší celní předpisy ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů. Z pohledu použití čl. 40 odst. 6 základních práv a svobod Listiny je tak v první řadě podstatné, zda je uvedené jednání žalobce postižitelné také dle právní úpravy účinné v době rozhodování, přičemž na tuto otázku nutno odpovědět kladně. Celní zákon s účinností od 1.7.2011 obsahuje v § 294 odst. 1 písm. e) skutkovou podstatu správního deliktu, dle které se právnická či podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že poskytne celnímu orgánu nesprávný údaj nebo doklad důležitý pro jeho rozhodnutí nebo pro jiné

použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví. Z formulace této skutkové podstaty je zřejmé, že postihuje jednání spočívající v uvádění nesprávných údajů v řízení před celními orgány, stejně jako výše zmíněná skutková podstata aplikovaná celním úřadem, odpovídající právní úpravě celního zákona v rozhodném znění. Protiprávnost jednání je dána v obou případech jeho rozporem s celními předpisy. Celními předpisy se rozumí ve smyslu čl. 1 celního kodexu Celní kodex Společenství a předpisy přijaté k jeho provádění na úrovni Společenství nebo na vnitrostátní úrovni. Odkazuje-li právní úprava celního zákona v rozhodném znění v případě porušení na celní předpisy, rozumí se tím ve smyslu uvedeného ustanovení čl. 1 celního kodexu tedy především přímo aplikovatelné předpisy Evropské unie. Stejným způsobem je v rámci právní úpravy uvedené v celním zákoně ve znění účinném od 1.7.2011 odkazováno co do rozsahu porušení na povinnosti uložené přímo použitelnými předpisy Evropské unie v oblasti celnictví, kterým jsou opět předpisy výše uvedené jako předpisy celní. Rozsah povinností, jejichž porušení je považováno za protiprávní (tedy porušení ustanovení čl.62 odst. 1, resp. čl.59 odst. 1 celního kodexu), je tedy totožný jak dle právní úpravy účinné v době spáchání projednaných deliktů, tak dle úpravy účinné v době rozhodování o nich, neboť jejich právní úprava v rozhodném období žádných změn nedoznala. Názor žalobce stran tvrzené zásadní odlišnosti obou skutkových podstat tak považuje žalovaný za zcela nesprávný. Odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10.6.2003, čj. 28 Ca 151/2002-34, považuje žalovaný z těchto důvodů rovněž za nepřípadný, neboť na žalobcem traktovaný problém ve smyslu výše uvedeného nedopadá. Jestliže je jednání žalobce nutno považovat za protiprávní a trestné jak dle právní úpravy účinné v době, kdy k jednání došlo, tak dle právní úpravy účinné v době rozhodování celního úřadu o takovém skutku, je ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny nutno dále posoudit, zda nová právní úprava je pro žalobce příznivější, než právní úprava účinná v rozhodné době. Na tuto otázku nutno odpovědět záporně. Co do možnosti trestního postihu je nová právní úprava shodná s právní úpravou původní, neboť za dané protiprávní jednání umožňuje uložit sankci, jejíž horní hranice zůstala nezměněna. Tento fakt současně odráží skutečnost, že nová právní úprava nahlíží na typovou společenskou nebezpečnost jednání žalobce shodně s právní úpravou původní. Ohledně rozsahu vymezených znaků skutkové podstaty správního deliktu došlo k určité změně ve formulaci objektivní stránky předmětného deliktu, kterou však nutno považovat za změnu v neprospěch žalobce. Jak uvádí původní skutková podstata celního deliktu, pro naplnění jeho objektivní stránky bylo nutno ze strany pachatele deliktu dosáhnout na základě nesprávných údajů propuštění zboží do některého z celních režimů (k významu pojmu „propuštění zboží“ blíže čl. 4 odst. 20 celního kodexu). Objektivní stránka správního deliktu dle § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona ve znění účinném v době rozhodování celního úřadu je však naplněna již pouhým poskytnutím nesprávných údajů důležitých pro rozhodnutí celních orgánů (například tedy rozhodnutí o propuštění zboží do navrženého celního režimu), přičemž podmínka dosažení propuštění zboží již není obligatorním znakem objektivní stránky dané skutkové podstaty. Tím je nová právní úprava v zásadě přísnější, než právní úprava původní, celním úřadem aplikovaná, a tedy její aplikace ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny nepřichází v úvahu. Pro shrnutí lze tedy konstatovat, že jak právní úprava účinná v době spáchání správních deliktů žalobcem, tak právní úprava správních deliktů účinná v době rozhodování celních orgánů, obsahovaly úpravu správního deliktu žalobce, tedy správního deliktu, jehož objektivní stránka spočívá v uvedení nesprávných údajů v řízení před celními orgány. Co do formulace je novější právní úprava v obecné rovině méně příznivá, neboť pro naplnění příslušného správního deliktu již

není obligatorním dosažení zákonem předvídaného cíle, tedy porušení zákonem chráněného zájmu, ale v zásadě postačuje, aby byl v důsledku totožného protiprávního jednání tento zájem ohrožen. Samotné protiprávní jednání, resp. formulace primárních povinností, jejichž porušením je odpovědnost důsledkem, nedoznalo v době od spáchání správních deliktů žalobcem do doby rozhodování o nich žádných změn. Z těchto důvodů je žalovaný toho názoru, že použití čl. 40 odst. 6 Listiny bylo v daném případě zcela namístě a bylo jej užito v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou jak Ústavního soudu, tak soudů obecných.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodným první žalobní bod.

Odpověď na žalobcem předestřené otázky lze nalézt ve stávající judikatuře.

Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 13.6.2002, sp.zn. III. ÚS 611/01 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) uvedl, že „*k základním principům vymezujícím kategorii právního státu, kterým je i Česká republika (srov. čl. 1 Ústavy), patří princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem. Přestože zákaz retroaktivity právních norem je v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod výslovně upraven jen pro oblast trestního práva (podle uvedeného ustanovení trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější), je nutno z čl. 1 Ústavy dovodit působení tohoto zákazu i pro další odvětví práva (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997 publikovaný pod č. 63/1997 Sb.). Akcent kladený na zákaz zpětné účinnosti právních norem jako na jeden ze základních prvků právního státu pramení z požadavku právní jistoty. Zákaz retroaktivity spočívá v tom, že podle současné právní normy zásadně není možné posoudit lidské chování, právní skutečnosti či právní vztahy, jež se uskutečnily dříve, než právní norma nabyla účinnosti. Zákaz zpětné účinnosti právních norem vychází z principu, podle něhož každý musí mít možnost vědět, které jednání je zakázané, aby mohl být za porušení zákazu volán k odpovědnosti. Tento zákaz souvisí i s funkcí právních norem, které svým adresátům ukládají, jak se mají chovat po jejich účinnosti, a proto zásadně platí jen do budoucna“.*

K obdobnému závěru dospěl i Městský soud v Praze v žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 10.6.2003, č.j. 28 Ca 151/2002-34 (publikovaný pod č. 91 v č. 2/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí uvedl, že: *„Ustanovení upravující podmínky odpovědnosti za správní delikty (správního trestání) jsou vždy ustanoveními hmotného práva; obecně zde proto platí princip zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem a dále platí (viz. nález Ústavního soudu ČR ze dne 13.6.2002, sp.zn. III. ÚS 611/01), že přestože zákaz retroaktivity právních norem je v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod výslovně upraven jen pro oblast trestního práva (podle uvedeného ustanovení se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější), je nutno z čl. 1 ústavy dovodit působení tohoto zákazu i pro další odvětví práva. Pro rozhodování v souladu s požadavky, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 6 odst. 1 Úmluvy, je rozhodné, že pojem „jak jakékoli trestní obvinění“ zahrnuje z pohledu českého práva jak trestné činy, tak správní delikty (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31.10.2000, sp.zn. 6 A 86/2000). Správní trestání zůstává doménou veřejného práva. Pro postup správního úřadu při vyvození odpovědnosti za správní delikt lze proto ústavně konformním výkladem dovodit, že i zde bez dalšího platí princip zakotvený v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (který předně dopadá na jednání v českém právním řádu vymezeném pojmem „trestní čin“), když nadto ve smyslu čl. 10 Ústavy je součástí právního řádu i Úmluva, jejíž ustanovení mají přednost před zákonem (viz čl. 7 Úmluvy). Po účinnosti nového zákona zde proto platí, že vyvození odpovědnosti uložení postihu za správní delikt je nutno posoudit podle právní úpravy platné v době, kdy jednání došlo, avšak jen tehdy, není-li právní úprava účinná v době vydání rozhodnutí pro postihovanou osobu příznivější“.*

Dlužno doplnit, že Ústavní soud ke svým závěrům dospěl za situace, kdy v jím souzeném případě „zákon č. 83/1998 Sb. ve svých přechodných ustanoveních (srov. čl. II. tohoto zákona) výslovně nestanovil, že jako správní delikt podle novelizovaného znění § 106 odst. 2 písm. b) stavebního zákona se posuzuje jen jednání právnické osoby a fyzické osoby podnikající podle zvláštních předpisů, k němuž došlo po účinnosti zákona č. 83/1998 Sb., a že jednání těchto osob předcházející dni účinnosti uvedeného zákona se posoudí podle dosavadní právní úpravy“. I za této situace Ústavní soud uvedl, že „je třeba učinit závěr, že jednání právnické osoby nebo fyzické osoby podnikající podle zvláštních předpisů, které vykazuje znaky správního deliktu podle § 106 odst. 2 písm. b) stavebního zákona ve znění novely provedené zákonem č. 83/1998 Sb., k němuž ale došlo před účinností této novely, se posuzuje podle dosavadních předpisů, a to i tehdy, jestliže je o něm rozhodováno až po účinnosti zákona č. 83/1998 Sb.“.

Odkazem na závěry judikatury, citované shora, se kterými se soud zcela ztotožňuje, je nutné námitky žalobce považovat za nedůvodné. A to proto, že ustanovení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle kterého „trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější“, je nutné aplikovat i v řízení o správních deliktech, a to bez ohledu na to, zda tak zákonodárce výslovně stanovil či nestanovil v přechodných ustanoveních k nové právní úpravě, či zda zákonodárce tyto zásady učinil či neučinil součástí správního řádu či celního zákona.

Soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.

Nejprve je nezbytné předeslat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval dosavadní a novou právní úpravou z pohledu ustanovení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, a to jak z pohledu deliktní odpovědnosti, tak z pohledu trestu.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „celní zákon v rozhodném znění upravoval tzv. celní delikty v hlavě čtrnácté. Dle ustanovení § 298 odst. 1 celního zákona v rozhodném znění se celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 téhož předpisu. Ustanovení § 293 celního zákona v rozhodném znění pak obsahuje konkrétní skutkové podstaty jednotlivých celních deliktů bez ohledu na subjekt deliktu, tedy skutkové podstaty jak celních deliktů právnických osob, resp. fyzických osob podnikajících, tak celních přestupků fyzických osob. Taková koncepce byla poměrně nestandardní, přičemž jedním z účelů zákona č. 104/2011 Sb., kterým byl celní zákon v rozhodném znění, včetně jeho hlavy čtrnácté, novelizován, bylo odstranění této nestandardní koncepce a její nahrazení koncepcí společnou jiným právním předpisům správního práva hmotného, a to zejména s ohledem na Zásady právní úpravy přestupků a jiných správních deliktů v zákonech upravujících výkon veřejné správy, které jsou součástí koncepce reformy správního trestání schválené Usnesením vlády ČR č. 162 ze dne 20.2.2002. V rámci provedené novely došlo ke změně hlavy čtrnácté celního zákona, kdy protiprávní jednání dosud označovaná jako celní delikty či celní přestupky jsou nadále označována pojmy správní delikt či přestupek. Současně došlo ke standardizaci právní úpravy správních deliktů (tedy také přestupků) spojené se změnami v paragrafovém znění. Z pohledu projednávané věci je podstatné, že celní zákon s účinností od 1.7.2011 nadále pamatuje na případy porušení celních předpisů a upravuje skutkové podstaty jednotlivých správních deliktů. Skutečnost, že nadále se správní delikty v oblasti celní neoznačují jako celní delikty, resp. celní přestupky, má význam toliko technický, nikoli právní. Pojem správní delikt není legálně definován, přičemž samotné označení správní delikt není, například na rozdíl od přestupků, jeho pojmovým znakem. Správním deliktem obecně je každé protiprávní jednání, které není přestupkem nebo trestným činem, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, za které ukládá správní orgán trest stanovený normou správního práva. Nauka užívá pojmu správní delikt jako pojmu souborného, zahrnujícího jednotlivé druhy správních deliktů, které se v platné právní úpravě správního práva hmotného vyskytují. Užíval-li celní zákon v rozhodném znění pojmu celní delikt, bylo toto označení dáno specifickou oblastí, které protiprávní jednání dotýkalo, tedy oblasti celních předpisů, avšak ve smyslu uvedeného se stále jednalo o správní delikt. Pokud účinná právní úprava pojem celní delikt jako nestandardní opustila, nelze ve vztahu k takové změně tedy dovozovat, že celní delikty s účinností od 1.7.2011 neexistují. V daném případě celní úřad napadeným rozhodnutím uznal odvolatele ve všech projednaných případech odpovědným ze spáchání celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona v rozhodném znění ve spojení s ustanovením § 293 odst. 1 písm. d) téhož právního předpisu. Dle ustanovení § 298 odst. 1 celního zákona v rozhodném znění se celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 téhož předpisu. Dle ustanovení § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona v rozhodném znění poruší celní předpisy ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů. Z

pohledu použití čl. 40 odst. 6 Listiny je tak v první řadě podstatné, zda je uvedené jednání odvolatele postižitelné také dle právní úpravy účinné v době rozhodování, přičemž na tuto otázku nutno odpovědět kladně. Celní zákon s účinností od 1.7.2011 obsahuje v § 294 odst. 1 písm. e) skutkovou podstatu správního deliktu, dle které se právnická či podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že poskytne celnímu orgánu nesprávný údaj nebo doklad důležitý pro jeho rozhodnutí nebo pro jiné použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným Evropské unie v oblasti celnictví. Z formulace této skutkové podstaty je zřejmé, že postihuje jednání spočívající v uvádění nesprávných údajů v řízení před celními orgány, stejně jako výše zmíněná skutková podstata aplikovaná celním úřadem, odpovídající právní úpravě celního zákona v rozhodném znění. Protiprávnost jednání je dána v obou případech jeho rozpor s celními předpisy. Celními předpisy se rozumí ve smyslu čl. 1 celního kodexu Celní kodex Společenství a předpisy přijaté k jeho provádění na úrovni Společenství nebo na vnitrostátní úrovni. Odkazuje-li právní úprava celního zákona v rozhodném znění v případě porušení na celní předpisy, rozumí se tím ve smyslu uvedeného ustanovení čl. 1 celního kodexu tedy především přímo aplikovatelné předpisy Evropské unie. Stejným způsobem je v rámci právní úpravy uvedené v celním zákoně ve znění účinném od 1.7.2011 odkazováno co do rozsahu porušení na povinnosti uložené přímo použitelnými předpisy Evropské unie v oblasti celnictví, kterým jsou opět předpisy výše uvedené jako předpisy celní. Rozsah povinností, jejichž porušení je považováno za protiprávní, je tedy totožný jak dle právní úpravy účinné v době spáchání projednaných deliktů, tak dle úpravy účinné v době rozhodování o nich, neboť jejich právní úprava v rozhodném období žádných změn nedoznala. Jestliže je jednání odvolatele nutno považovat za protiprávní a trestné jak dle právní úpravy účinné v době, kdy k jednání došlo, tak dle právní úpravy účinné v době rozhodování celního úřadu o takovém skutku, je ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny nutno dále posoudit, zda nová právní úprava je pro odvolatele příznivější, než právní úprava účinná v rozhodné době. Na tuto otázku nutno odpovědět záporně. Co do možnosti trestního postihu je nová právní úprava shodná s právní úpravou původní, neboť za dané protiprávní jednání umožňuje uložit sankci, jejíž horní hranice zůstala nezměněna. Tento fakt současně odráží skutečnost, že nová právní úprava nahlíží na typovou společenskou nebezpečnost jednání odvolatele shodně s právní úpravou původní. Ohledně rozsahu vymezených znaků skutkové podstaty správního deliktu došlo k určité změně ve formulaci objektivní stránky předmětného deliktu, kterou však nutno považovat za změnu v neprospěch odvolatele. Jak uvádí původní skutková podstata celního deliktu, pro naplnění jeho objektivní stránky bylo nutno ze strany pachatele deliktu dosáhnout na základě nesprávných údajů propuštění zboží do některého z celních režimů (k významu pojmu „propuštění zboží“ blíže čl. 4 odst. 20 celního kodexu). Objektivní stránka správního deliktu dle § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona ve znění účinném v době rozhodování celního úřadu je však naplněna již pouhým poskytnutím nesprávných údajů důležitých pro rozhodnutí celních orgánů (například tedy rozhodnutí o propuštění zboží do navrženého celního režimu), přičemž podmínka dosažení propuštění zboží již není obligatorním znakem objektivní stránky dané skutkové podstaty. Tím je nová právní úprava v zásadě přísnější, než právní úprava původní, celním úřadem aplikovaná, a tedy její aplikace ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny nepřichází v úvahu“.

Ve vztahu ke shora citovaným zcela konkrétním závěrům žalovaného žalobce vznesl toliko jednu relativně konkrétně formulovanou námitku, a to námitku nesprávnosti závěru žalovaného „ohledně totožnosti skutkových podstat celního deliktu podle ustanovení § 298

odst. 1 ve spojení s ustanovením § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona ve znění platném a účinném do 30. 6. 2011 se správním deliktem dle ustanovení § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona, ve znění platném a účinném od 1.7.2011“. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10.6.2003, č.j. 28 Ca 151/2002-34.

K odkazu žalobce na zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze je nezbytné uvést, že tento neskýtá oporu tvrzení žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, Městský soud v Praze se po skutkové stránce zabýval případem odlišným od případu žalobce. V řízení před Městským soudem v Praze žalobkyně namítala, že „v době vydání napadeného rozhodnutí (dne 20.11.2001) byl již účinný zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, který přerušování pořadů pro děti, trvají-li, včetně zařazené reklamy déle než 30 minut“. Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že „v době, kdy k jednání žalobkyně došlo a kdy bylo zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt, bylo toto jednání porušením právní povinnosti a zákon v té době účinný stanovil rozpětí, v němž bylo možno uložit postih. V době vydání napadeného rozhodnutí, to je k datu 20.11.2001, však již platil zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (s účinností od 1.7.2001), který již nezakazoval jednání, jehož se žalobkyně dopustila, a nepostihoval je sankcí“. Na podkladě tohoto skutkového stavu pak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že „pokud nová právní úprava již původní skutkovou podstatu předmětného deliktu nepřevzala, zanikla „trestnost“, tj. v terminologii správního trestání povinnost státního orgánu sankcionovat jednání, které původně bylo porušením povinnosti („postizitelnost jednání“), a k vyvození odpovědnosti a uložení sankce již nemůže dojít“.

V případě žalobce taková situace nenastala. Jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí, bylo žalobci kladeno za vinu, že „v jednotných správních dokladech, uvedl nesprávné údaje (když deklaroval nesprávný zboží kód skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého celního režimu na základě nesprávného údaje“. Takové jednání bylo „trestné“ podle dosavadního znění celního zákona, konkrétně ustanovení § 298 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona. Podle prvního ze zmíněných ustanovení se celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293. Podle druhého ze zmíněných ustanovení celní předpisy poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů.

Zákonem č. 104/2011 Sb., který nabyl účinnosti 1.7.2011, sice došlo k faktickému zrušení těchto dvou citovaných ustanovení celního zákona, avšak nedošlo k nastolení stavu, kdy by jednání žalobce bylo jednáním dovoleným, tj. že by již napříště bylo možné za účelem propuštění zboží uvádět nepravé, pozměněné nebo padělané doklady nebo nesprávné nebo nepravdivé údaje. Zákonem č. 104/2011 Sb. totiž bylo do celního zákona vloženo ustanovení § 294 odst. 1 písm. e), podle kterého se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že poskytne celnímu orgánu nesprávný údaj nebo doklad důležitý pro jeho rozhodnutí nebo pro jiné použití celních předpisů v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví.

Bylo-li žalobci vytýkáno uvedení nesprávného údaje, na základě kterého došlo k propuštění zboží, je toto jednání podřaditelné pod současné znění ustanovení § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona, tj. i nadále „trestné“. Žalobce totiž „poskytl celnímu orgánu nesprávný údaj důležitý pro propuštění zboží do navrženého celního režimu“.

Na této skutečnosti nic nemění ani slovní spojení uvedené v závěru ustanovení § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona, tj. „v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví“. Tento dovětek nečiní z žalobcova jednání jednání dovolené, pouze podtrhuje, že se musí jednat o jednání přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví zakázané. Aniž tak bylo výslovně uvedeno v dosavadní právní úpravě, platilo zcela totéž, co nyní, neboť i v případě dosavadní právní úpravy se muselo jednat o jednání nedovolené, tj. jednání, které je v rozporu s právem. Vzhledem k tomu, že od 1.5.2004 je hmotněprávní úprava celního práva stanovena přímo použitelnými předpisy Evropské unie, platilo v době žalobcových deliktů jednání a platí i nyní, že se muselo jednat o jednání, které bylo v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví. Zmínit je možné například ustanovení čl. 6 odst. 1 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12.10.1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, podle kterého jestliže osoba požaduje, aby celní orgány přijaly rozhodnutí v rámci celních předpisů, musí jim poskytnout veškeré skutečnosti a doklady, které celní orgány potřebují k přijetí tohoto rozhodnutí. Jsou-li poskytnuty údaje nesprávné, lze jen stěží hovořit o tom, že byly poskytnuty veškeré skutečnosti. Ustanovení čl. 6 odst. 1 celního kodexu přitom platilo jak v době žalobcových deliktů jednání, tak v době vydání napadeného rozhodnutí. Obdobné platí například pro ustanovení čl. 199 odst. 1 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2.7.1993, kterým se provádí celní kodex Společenství, které dokonce výslovně stanoví, že aniž je dotčeno případné použití trestněprávních předpisů, má se za to, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem nebo tranzitního celního prohlášení podaného za použití elektronického zpracování dat celnímu úřadu vzniká v souladu s platnými předpisy odpovědnost deklaranta nebo jeho zástupce za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, pravost přiložených dokladů a splnění všech povinností v souvislosti s propuštěním dotyčného zboží do daného celního režimu.

Žalovaný tudíž nepochybil, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4 dospěl k závěru, že „z formulace této skutkové podstaty je zřejmé, že postihuje jednání spočívající v uvádění nesprávných údajů v řízení před celními orgány, stejně jako výše zmíněná skutková podstata aplikovaná celním úřadem, odpovídající právní úpravě celního zákona v rozhodném znění“ a na straně 5, že „rozsah povinností, jejichž porušení je považováno za protiprávní, je tedy totožný jak dle právní úpravy účinné v době spáchání projednaných deliktů, tak dle úpravy účinné v době rozhodování o nich, neboť jejich právní úprava v rozhodném období žádných změn nedoznala“.

Pokud jde o žalobcem zcela obecnou a nijak nekonkretizovanou námitku, že „v logické návaznosti na namítanou nezákonnost celních orgánů v rovině odpovědnosti za celní delikty po 30.6.2011, namítá nezákonnost také v rovině ukládání sankcí po 30.6.2011, včetně ukládání povinností k náhradě nákladů řízení“, je nutné ji také, a to z důvodů uvedených shora, taktéž považovat za nedůvodnou. Odvozoval-li žalobce důvodnost této námítky od důvodnosti námitek uváděných ve vztahu k „odpovědnosti za celní delikty“, přičemž tyto

námítky nebyly shledány důvodnými, nemůže být z pohledu těchto nedůvodných námitek nezákonným napadené rozhodnutí ani v rovině „ukládání sankcí po 30.6.2011“ ani „ukládání povinnosti k náhradě nákladů řízení“.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náhrada nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 26. dubna 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová